

Sygn. akt IV KK 404/22

POSTANOWIENIE

Dnia 26 października 2022 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Zbigniew Puskarski

w sprawie **M. B.**

skazanego za czyny z art. 18 § 2 k.k. w zw. z art. 233 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k.
oraz z art. 233 § 1 k.k.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.

w dniu 26 października 2022 r.,

wniosku obrońcy skazanego

o wstrzymanie wykonania prawomocnego orzeczenia

na podstawie art. 532 § 1 k.p.k.

p o s t a n o w i ł:

**wstrzymać wykonanie wobec M. B. wyroku Sądu Okręgowego
w Suwałkach z dnia 24 marca 2022 r., sygn. akt II Ka 61/22,
utrzymującego w mocy co do tego oskarżonego wyrok Sądu
Rejonowego w Augustowie z dnia 20 grudnia 2021 r., sygn. akt II
K 245/17.**

UZASADNIENIE

W kasacji wywiedzionej w sprawie M. B. obrońca tego skazanego, powołując się na przepis art. 532 k.p.k. (bez wskazania jednostki redakcyjnej), wniósł o wstrzymanie wykonania zaskarżonego orzeczenia „w zakresie wymierzonej M. B. kary 8 miesięcy pozbawiania wolności”.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Wniosek zasługiwał na uwzględnienie, niezależnie od faktu, że nie został on w żaden sposób uzasadniony. Wydaje się, że sam fakt wniesienia kasacji,

postulującej uchylenie wyroku Sądu Okręgowego w Suwałkach w części dotyczącej M. B. i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania, obrońca uznał za dostateczny powód do wystąpienia ze wspomnianym wnioskiem.

Sąd Najwyższy niejednokrotnie wyrażał pogląd, że wstrzymanie wykonania orzeczenia zaskarżonego kasacją powinno nastąpić w przypadku, gdy wstępny ogląd sprawy prowadzi do wniosku, że uwzględnienie skargi jest w znacznym stopniu prawdopodobne, a wykonywanie prawomocnego orzeczenia może prowadzić do pokrzywdzenia skazanego, powodując dla niego poważną i nieodwracalną dolegliwość (zob. np. postanowienia: z dnia 31 lipca 2019 r., IV KK 259/19; z dnia 19 października 2020 r., III KK 328/20; z dnia 16 lutego 2021 r., III KK 424/20).

Przenosząc powyższe na grunt niniejszej sprawy, należy stwierdzić – niezależnie od poglądu prokuratora o oczywistej bezzasadności kasacji – że może nie być pozbawiony racji zarzut rażącego i mogącego mieć wpływ na treść orzeczenia naruszenia przez Sąd odwoławczy art. 433 § 2 k.p.k., zwłaszcza w kontekście rozpoznania zarzutu apelacji dotyczącego skazania M. B. za czyn z art. 233 § 1 k.k. W ramach tego zarzutu obrońca przywołał korzystne, jego zdaniem, dla oskarżonego zeznania kluczowego świadka J. G., co jednak pozostało bez odpowiedzi Sądu odwoławczego (to zaniechanie Sądu *ad quem* pominął w odpowiedzi na kasację prokurator). Zajęcie w tym względzie należycie uargumentowanego stanowiska było tym bardziej konieczne, że Sąd I instancji zeznania tego świadka uznał za dowód wskazujący na popełnienie przez oskarżonego przestępstwa złożenia fałszywych zeznań.

Dodatkowo mając na uwadze, że wymierzona M. B. kara pozbawienia wolności jest krótkoterminowa, zatem istnieje prawdopodobieństwo, że mogłaby zostać w całości odbyta przez skazanego przed rozpoznaniem kasacji, Sąd Najwyższy orzekł, jak na wstępie.

[as]